

ordentlig Conjunctur, at Loven ikke mere skal bestaae, at Loven for Fremtiden ikke mere skal være Midlet til at opkræve Heste. Ordføreren har sagt: da Loven blev given, kan man ikke have tænkt paa denne Mulighed, og det kan man ikke have forstaaet ved „overordentlig Conjunctur“, men jeg spørger ham, hvoraf han veed dette; jeg siger, det skulde forundre mig og smerte mig for den daværende Regjerings Skyld, om man ikke havde tænkt paa det; thi Historien vil lære ham, at fort iforveien ligge 2 à 3 forskjellige Bestemmelser for om forskjelligeartede Hestehold, hvilke den har forandret og kaldt tilbage. Den har maattet være fattet paa saadanne Conjuncturer, men den har sagt: da holde vi os til § 30, der lader os selv bestemme, hvilket Dieblif vi ville betragte det som en overordentlig Conjunctur, hvor naar vi ville straffe til at kalde Hestene ind, og i det Dieblif vi ville gjøre denne Indkaldelse til en Remontering engang for alle — man vil see, at i 1806 benyttede man den paaen lignende Maade — og dermed lade det være sluttet; saa kalde vi Hestene endeligt ind, dertil benytte vi Loven, og vi behøve ikke at have anden Forudsæenhed, thi det ligger i Sagens simple Natur. Det er jo meget let at sige: det er ingen overordentlig Conjunctur, som Loven kan have forudsat, at slutte Loven ved denne Maade at handle paa, men dermed er det ikke sagt, at det er rigtigt; det, der derimod vistnok er ganske rigtigt, er, at Staten selv, og altsaa den lovgivende Magt, er istand til at sige, om en saadan Conjunctur nu er forhaanden, og om den skal benyttes; det er det, vi skulle udtale, at Lovens Slutning ligeoverfor denne Lovs Forudsætning om en Fortsættelse under Betingelser, som vi finde byrdefulde for vore Medborgere, er at betragte som en overordentlig Conjunctur, og denne overordentlige Conjunctur skulle vi gjøre gjældende efter Lovens naturlige Indhold. Det kan godt være, at man vil komme til en anden Bestemmelse, men jeg er overbevist om, at der ikke skal gaae Aaringer hen, inden man vil indsee, at det ikke er Lovens Bud og ikke en sand Fortolkning, man har fulgt, men en Villiesbeslutning, man har taget i et Dieblif, fordi den passede for Diebliffet.

Vi komme nu til § 2, som paa en vis

Maade hænger sammen med § 1; thi, hvis der i § 2 stod, at Hestene skulde betales, eller at der til Regjeringen skulde gives den fulde Priis for Hestene, saa vilde Striden maaskee aldrig være opstaaet; saa havde man sagt: vi kunne forstaae, at derved dele vi Alle lige, den, der har stillet en udmærket Hest, faaer sin Hest, og den, der har stillet en maadelig Hest, faaer sin, og Staten faaer det, den har givet ud for disse Heste, det vil sige, forandret efter de Pengeværdier, der gjælde nu, fra dem, der gjaldt dengang, thi den faaer jo betydeligt Mindre. Ordføreren er gledet hen derover, han har sagt: denne Paragraph forekommer os at indeholde en billig Afgjorelse; ja, man mener ogsaa, det er billigt kjøbt, naar man faaer det, man kjøber, for en Skif. — Det er billigt for dem, der give de 36 Rbd., og burde give de 66 Rbd., at de kun give de 36 Rbd., men de, der skulle have 66 Rbd. og kun faa 36 Rbd., ville upaatvivlelig være berettigede til at sige: det er i allerhøieste Grad ubilligt. Ordføreren vil vel sige, at Forskjellen ikke er saa stor; thi der vil være Endeel, der komme til at betale 46 Rbd.; men saa er Forskjellen dog stor nok, thi der er idetmindste 20 Rbd. Forskel, og hvorfor skal der være en saadan Forskel? Jeg havde ventet, at Ordføreren ikke var bleven staaende ved at sige: disse 36 Rbd. ere en billig Priis, men at han var kommen til at sige: det er den virkelige Priis. Jeg skal vente med nærmere at gaae ind paa dette Spørgsmaal, jeg skal vente med nærmere at bevise, at 66 Rbd. er den virkelige Priis, indtil Ordføreren har beviist, at dette ikke er Tilfældet; jeg skal følge dem, der ville have en billig Afgjorelse, og den ligger i den dobbelte Kjendsgjerning, at vi for Fremtiden lade det byrdefulde Hestehold ophøre, og at vi overlade til Enhver at faa sin Hest, uagtet denne Hest hører Staten til og er kjøbt af Staten; men jeg skal ikke med min Villie give et saa slet Exempel, som at søge en tilfældig Priis og opstille den som en Affindelse, fordi den er til Fordeel for Enkelte. Jeg skal altsaa vente paa at faa at høre, hvorfor denne Priis af 36 Rbd. er en passende og billig Priis, og hvorfor Prisen af 66 Rbd. ikke er bleven antagen.